

Ked utopenú ťahal prúd

Richard Müller

keď utopenú za vlasy ťahal prúd - len tak
po zrkadlách riek na šíre more
v blankytnom nebi sa nad ňou vznášal vták
akoby ju chcel vyniesť až hore
jej telo v pene v chladnom tichu rias
len ťažklo stále viac a viac a viac -
v ňom chaluchy a drobný morský plaz
aj smrť čo príde môže ešte rásť
vždy večer bolo nebo ako dym
mŕtva spala tvár však mala inú
a ráno - modré nebo nad všetkým
dni a noci v mŕtvych stále plynú
keď celý morský svet jej vnikol do lona
jej biele kosti pozhasínal čas
sám boh ju k sebe vtedy povolal
tak ako zdochlinu čo nemožno nájsť -
a celkom sám
celkom sám
odovzdal ju tmám